

BOŽÍ DAR

Kázání ze soboty 26.12.2015 - br. Michal Balcar

Sestry a bratři v Kristu,

dnes je druhý svátek vánoční a tak nemohu, než kázat na vánoční téma. Ještě než však začnu se svým připraveným proslovem, dovoluji mi jednu důležitou poznámku. Víím, že naše církve se dělí na slaviče a neslaviče. Když jsem se stal adventistou, byli slaviči velkou menšinou a bylo považováno za neslušné být slavičem (nebo o tom minimálně mluvit ve sboru). Dnes se karta obrátila a většina z nás jsou slaviči a neslaviči jsou náhle v defenzivě. Rád bych ale tímto vyhlásil, že budu jako kazatel i jako křesťan vždycky bojovat o to, aby v našem společenství měli své místo jak slaviči tak neslaviči. Vždyť by bylo popřením smyslu vánočního poselství, pokud bychom jím my, kteří slavíme, tloukli ty druhé po hlavě.

Vzpomínka na dětství

Vánoce patří mezi mé nejdražší vzpomínky na dětství. Miloval jsem všechny společné rodinné rituály. Miloval jsem vánoční atmosféru. Ale kdybych řekl, že jako dítě jsem se nejvíc těšil na mír, klid a pokoj, tak bych lhal. Vždycky jsem se totiž úplně ze všeho nejvíc těšil na dárky. Nemohl jsem se dočkat té chvíle, kdy se otevrou dveře a já uvidím tu hromadu zabalených balíčků pod stromečkem. Stále si dokážu vybavit ty Vánoce, kdy jsem dostal vláčky. Nemohl jsem se dočkat, až se 25. ráno vzbudím a půjdeme s tátou stavět kolejiště!

Dárky

Vánoce bez dárku by prostě nebyly Vánoce. A přesto se za dárky dnes tak trochu stydíme, protože nám připadá, že ten spirituální smysl vánoc je někde jinde. To ale není tak úplně pravda. Dárky přece přinesli Ježíšovi i mudrci v Betlémě. Jsou tedy neodmyslitelnou součástí křesťanského poselství vánoc. Proč? Protože dárky mohou být zhmotněním lásky. Mohou, ale nemusejí. Mohou také být zhmotněním její absence, když si darující jejich neúměrnou hodnotou vytváří alibi. Ale krásný promyšlený dárek, při jehož výběru jste zhusta a intenzivně mysleli na člověka, kterému chcete udělat radost, to je materializovaná láska.

Boží dar

Před jistou dobou jsem o vánocích a dárcích mluvil s jednou neslavičkou z našeho sboru a ona mi říkala, že Vánoce neslaví, protože je má každý den v roce. "Každý den v roce?" napadlo mě nevěřičně. "To je přesně taková ta fráze, kterou adventističtí rodiče říkají svým dětem, aby je uchlácholili, když s nimi neslaví Vánoce." Ale delší dobu mi ta věta brnkala někde v mozku a přemýšlel jsem nad tím, zda by na tom přece jen mohlo něco být. V přípravě na toto kázání jsem si vyhledal všechny výskyty slova dar v Bibli a věřte nevěřte, je jich tam mnoho. Bible o darech a dávání mluví velmi často. Dokonce naznačuje, že vzájemné obdarování je jedním z možných popisů vztahu člověka s Bohem.

Bůh dal svého syna

Největší dar, který dostal člověk od Boha je jeho syn. Zlatý verš v Janově evangeliu 3,16 jasně říká: "... dal svého jediného syna...". Vánoční příběh je opravdu příběhem o dárcích, ale ten hlavní dar není zlato, kadidlo ani myrha. Ten hlavní dar je samotné dítě v jesličkách, Ježíšek. Pokud jsem prohlásil, že hodnotu daru určuje láska, kterou dar zhmotňuje, potom není žádný větší dar, než vlastní dítě. Dar je materializovaná láska a Ježíš byl ztělesněná láska - láska v těle.

A co my ti nuzní dáme?

Slovo dar se v Bibli nejčastěji objevuje ve slovním spojení obětní dar. Nikdy jsem si toho vlastně nevšiml, že i oběť je vlastně darem. Jakoby nám hebrejščina připomínala, že oběť není platba, kterou si u Boha předplácíme požehnání nebo odpuštění. Bůh nám své požehnání, svou ochranu a svou lásku dává jako dar a proto i my máme Bohu dávat oběti jako dar. Jenže - jaké oběti, když není žádný Chrám, kde bychom měli obětovat. Apoštol Pavel dává jasnou odpověď: "Vybízáím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba." (Ř 12,1). Co můžeme dát Bohu, když nám on dal svého syna? Sami sebe. Nejsou to dary stejné hodnoty, ale to nevadí. Hodnota daru není dána cenovkou, ale láskou, kterou zhmotňuje.

Vánoce každý den

Můžeme tedy mít Vánoce každý den? S dárky? Ano i ne (díky Honzíku S. za připomenutí). Kdybychom opravdu měli každý den salát a kapra a stromeček a dárky, začalo by nám to někdy na začátku března pěkně lézt krkem. Ale ty hlavní dárky, ty si opravdu můžeme dávat každý den. Každý den můžeme přijímat Boží lásku v jeho synu a každý den můžeme Hospodinu dávat sebe sama. To není kšeft ani povinnost. To je láska.